

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

NED VIZZINI

Ned Vizzini s-a născut în 4 aprilie 1981 și a devenit cunoscut publicului ca unul dintre cei mai buni scriitori de literatură pentru adolescenți. Primele sale scrieri au fost publicate încă din timpul în care acesta era elev la liceul Stuyvesant din Manhattan. Articolele sale dezbăteau probleme ale adolescenților și au fost publicate în revista *New York Times* și *The New York Press*.

Primul său roman, *Be more chill*, a fost publicat în 2004, primind recenzii pozitive din partea criticilor.

În 2012 a fost publicat cel de-al treilea roman, *The Other Normal*s.

Pe lângă scrierile sale, Ned Vizzini a colaborat ca scenarist pentru filme fantasy ca *Teen Wolf* sau *Last Resort*, iar împreună cu producătorul Chris Columbus a publicat în 2013 *House of Secrets*, roman fantasy pentru copii.

Cariera de scriitor nu l-a împiedicat pe Vizzini să activeze ca promotor al luptei împotriva depresiei, implicându-se activ în programe care au ca scop tragerea semnalelor de alarmă asupra efectelor depresiei și a riscurilor pe care această boală le ridică. El vorbea deschis grupurilor de elevi și studenți despre propria sa luptă cu această afecțiune.

De altfel, cea mai cunoscută carte a lui, care a fost și ecranizată în 2010, *O poveste haioasă*, clasată în primele 100 cele mai bune titluri pentru adolescenți, are la bază experiența lui ca pacient, timp de cinci zile, într-un spital de psihiatrie.

O POVESTE HAIOASĂ

Traducere din limba engleză și note
de Iulia Micu-Simoț

Redactor: Mădălina Vasile
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
Copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VIZZINI, NED

O poveste haioasă / Ned Vizzini ; trad. de Iulia Micu-Simoț. –
București : Youngart, 2014

ISBN 978-606-93849-0-9

I. Micu-Simoț, Iulia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

VIZZINI, NED

It's Kind of a Funny Story

Copyright © 2006 by Ned Vizzini.

All rights reserved.

© **youngart**, 2014, pentru prezenta ediție.

youngart este un imprint al Grupului Editorial Art.

I

Care-i treaba cu mine

Respect pentru oameni și cărți

1

E foarte greu să *vorbești* cu cineva, după ce ai încercat să te sinucizi. Asta e mai presus de orice altceva, și nu e o chestie mentală – e ceva fizic, așa cum tot fizic e greu să deschizi gura și să lași cuvintele să iasă. Ele nu ies lin și în acord cu creierul tău, așa cum li se întâmplă oamenilor normali; cad în bucăți mari ca gheața zdrobită de la dozator; te împiedici de ele pe măsură ce ți se adună în spatele buzei inferioare. Așa că mai bine taci.

— Ați observat vreodată cum în toate reclamele de la TV actorii se *uită* la televizor? a zis prietenul meu.

— Las-o moartă, fiule, a spus celălalt amic.

— Nu, mă, pe bune, a zis cel dintâi (Prefer să urmăresc trei replici una după alta, așa, numai de distracție, e de comă când fac asta live).

— Întotdeauna stă cineva pe-o canapea, asta dacă nu e vorba despre vreo alergie-n reclamă și sunt toți într-un câmp.

— Sau călăresc pe-o plajă.

— Asta întotdeauna în reclamele pentru herpes.

Râsete.

— Cum spui cuiva că ai herpes?

— Asta-i Aaron. E casa lui.

— Ar trebui să fi o conversație ciudată: „Hei, înainte să facem asta, ar trebui să știi...”

Respect pentru — Mamele voastre n-au băgat de seamă, noaptea trecută.

— Ohhhh!

— Fiule!

Aaron sloboade un pumn înspre Ronny, antagonistul. Ronny e scund și poartă bijuterii; mi-a zis cândva: „Craig, odată ce omul apucă să-și pună prima lui bijuterie, nu mai există nicio cale de întoarcere.“ Ripostează lovind cu mâna la care are o brățară mare și flexibilă din aur; nimerește în ceasul lui Aaron, zăngănind.

— Fiule, ce naiba vrei să faci cu aurul meu, mă?

Ronny își scutură încheietura și-și îndreaptă atenția spre iarbă.

Acasă la Aaron se găsește iarbă întotdeauna; are o cameră cu sistem de ventilație total separat de restul casei și cu o ușă care se încuie, pe care părinții lui ar putea-o închiria ca apartament separat. Dungi de smoală conturează întrepunătorul pentru lumină și așternuturile sunt spuzite de cercuri negre. Sunt și pete pe-acolo, pete luminoase care indică anumite activități care au loc între Aaron și prietena lui. Privesc (întâi petele, apoi cuplul). Sunt gelos. Dar, apoi, din nou, e mai mult decât orice gelozie.

— Craig? Vrei?

Marfa a ajuns la mine, împachetată simplu, ca pentru livrare, dar am dat-o mai departe. Fac un experiment cu creierul meu. Încerc să văd dacă nu cumva iarba e problema; poate asta a intervenit și m-a dărâmat. Fac treaba asta foarte des, de câteva săptămâni încoace, și apoi fumez o grămadă de iarbă doar ca să testez dacă cumva lipsa ei e cea care mă dărâmă.

— În regulă, omule?

Așa ar trebui să mă cheme. Aș fi ca un super-erou: Omul În Regulă.

— Ah...

Mă bâlbâi.

— Nu-ți bate capul, Craig, zice Ronny. El e în zona Craig. Dă pe dinafară.

— Dap.

Îmi mișc mușchii care mă fac să zâmbesc.

— Sunt doar... cam... știi tu...

Vezi cum funcționează cuvintele? Îți trădează gura și pleacă.

— Ești în regulă? întreabă Nia.

Nia e prietena lui Aaron. Ea e mereu în contact fizic cu Aaron. Chiar și acum stă pe podea, lipită de piciorul lui. Are ochi mari.

— Sunt bine, îi răspund.

Televizorul cu ecran plat din fața noastră se proiectează în ochii ei atunci când se întoarce spre el, reflectând, astfel, o strălucire albastră. Ne uităm la un reportaj despre minunile naturii din adâncul oceanului.

— Doamne Dumnezeule, uite la asta, fiule! exclamă Ronny dând fumul afară.

Nu știu cum a ajuns deja înapoi la el. Pe ecran e o caracatiță cu urechi gigantice, translucide, fâlfâind prin apă în lumina rece a unui dispozitiv subacvatic.

— Oamenii de știință au denumit, în glumă, acest specimen, *Dumbo*, spune TV-ul cu vocea naratorului.

Zâmbesc în sinea mea. Am un secret: îmi doresc să fi fost Dumbo, caracatița. Învățat cu temperaturile foarte scăzute de pe fundul oceanului, aș fâlfâi pe-acolo nestingherit. Marile dileme ale vieții mele ar fi: cu ce fel de peștișori de pe fundul mâlos să mă hrănesc – și nici n-ar fi diferit față de acum – plus că n-aș avea niciun dușman natural; pe de altă parte, nici acum n-am și n-aș putea spune că asta mi-a

Respectiv adus vreun beneficiu. Brusc, totul capătă sens: Aș vrea să trăiesc pe fundul mării, în chip de caracatiță.

— Mă întorc imediat, zic, părăsind locul de pe canapea, pe care Scruggs, un prieten care fusese retrogradat la podea, îl ocupă imediat, furișându-se acolo printr-o mișcare fluidă.

— N-ai zis 1 la 5¹, spune el.

— 1 la 5? zic.

— Prea târziu.

Ridic din umeri și pășesc peste hainele și picioarele oamenilor spre ușa stil, bej de la intrare, și prin ea, spre dreapta, spre baia primitoare a lui Aaron.

Am o fixație pentru băi. Petrec acolo o grămadă de timp. Sunt ca niște sanctuare, locuri publice de liniște, răsfirate în întreaga lume pentru cei ca mine. Când am intrat la Aaron în baie, am continuat să pierd timpul. Mai întâi am stins lumina. Apoi am oftat. M-am întors cu fața spre ușa pe care doar ce-o închiseseam, și m-am prăbușit pe toaletă. Nu mă așez, mă prăbușesc ca o epavă, simțindu-mi fundul care se instalează pe colacul toaletei. Apoi îmi sprijin capul în mâini expirând în timp ce, ei bine, știi tu, fac pipi. De obicei încerc să găsesc plăcere în asta, să simt cum iese lichidul, conștientizând că e corpul meu cel care-și face treaba – cum e și cu mâncatul, deși nu mă pricep prea bine la asta. Îmi îngrop fața în mâini, pentru că mă simt bine și-mi doresc ca sentimentul să continue la nesfârșit. Pur și simplu o faci, și gata. Nu-i nevoie de niciun efort sau de vreo planificare. Nu o amâni.

Asta cred că ar fi cu adevărat nasol. Dacă ai avea probleme de genul să nu poți face pipi. Un fel de anorexie – refuzul

¹ Expresie împrumutată, probabil, din jocul de cărți. Proporția de a găsi o carte rară într-un pachet e de 1:5.

urinei. Dacă te-ai abține ca într-o autopedepsă. Mă întreb dacă face cineva treaba asta?

Am terminat și am tras apa, întinzând mâna undeva în spatele meu cu capul încă aplecat. Apoi m-am ridicat și am aprins lumina. (Și-a dat cineva seama că am stat aici în întuneric? Au sesizat că lipsește lumina care să se strecoare ca un gândac prin crăpătura ușii? Oare Nia a văzut?) Mă privesc în oglindă.

Arăt absolut normal. Așa cum am arătat întotdeauna, așa cum arătam și în urmă cu doi ani, până să vină toamna. Părul negru, ochii negri și un dinte strâmb. Sprâncene mari care se unesc la mijloc. Un nas lung, oarecum răsucit. Pupilele care sunt întotdeauna mărite – nu din cauza ierbii – și se topesc într-un maroniu închis conturând doi ochi mari ca niște fante săpate spre mine cel din interior. Câteva fire de păr pe buza superioară. Țsta e Craig.

Și arăt întotdeauna ca și cum sunt pe punctul de-a plânge.

Am dat drumul la apă caldă și mi-am aruncat-o pe față să simt ceva. În câteva secunde va trebui să mă întorc și să înfrunt din nou mulțimea. Dar mai pot sta puțin pe toaletă, în întuneric, nu-i așa? Întotdeauna am reușit să câștig cinci minute în plus făcând o excursie la baie.